

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund, DK Denmark

Telefon +45 43961371 – e-mail: lone-poulsen@comxnet.dk

Bank – IBAN nr. DK0330000003141861 – SWIFT-BIC: DABADKKK

Bank reg. nr. 4434 – kontonr. 0003141861

Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>

LAKSHMI ASHRAM NYT SANCHAR 135

Marts 2019

Kære venner.

Her er nyt fra Ashrammen. Sanchar 135 bringer følgende artikler:

- Fra Shyamavan til Kedarnath – Mine erfaringer ved Kajal Mahra – 12. klasse
- Swawalamban Divas – Grundlæggerens dag ved Tanuja Negi – 9. klasse
- Digt om Sarala Behn ved Rakhi og Priyanka – 11. klasse
- Fejring af jul på Lakshmi Ashram ved David Hopkins
- Vedlagt indkaldelse til generalforsamling og regnskab for 2018.

Generalforsamlingen finder sted søndag d. 7. april 2019 kl. 14.

Det koster 1725 kr. for et sponsorship og 75 kr. i kontingent = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet henover året. Derfor sættes 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge. Dette gælder også for dem, som sender ukonditionerede beløb. Dvs. at alle betaler det samme for at være medlem og modtage Sanchar.

Overskydende penge fra administrationskontoen bliver sendt til Lakshmi Ashram. Der er lige overført 3.000 kr. fra denne konto.

Tak for alle bidrag, store som små. Bidrag, der ikke er øremærkede, bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse og meget andet.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Foreningen sparer porto, hvis der er flere, der vil være tilfredse med at modtage en mail med Sanchar, som også kan ses på hjemmesiden. Hvis I vil modtage Sanchar på mail i stedet for at modtage et brev, så vær venlig at sende jeres mail-adresse til: lone-poulsen@comxnet.dk

SANCHAR 135

Fra Shyamavan til Kedarnath – Mine erfaringer

Kajal Mahra – 12. klasse

Med aktiv støtte fra Lakshmi Ashram Venner bliver der hvert år arrangeret studieture for eleverne på Lakshmi Ashram. I år rejste seks elever fra 8. klasse sammen med tre elever fra 12. klasse og tre medarbejdere, Saraswati, Asha og Prema, til Garhwal. De forlod Kausani den 21. oktober mod Space for Nurturing Creativity (Shyamawan), en alternativ skole i dalen ved Mandakini-floden i Rudraprayag distrikt i Garhwal. Denne skole ledes af en tidligere Ashram-medarbejder, Archana Bahuguna. Fra Shyamawan fik gruppen mulighed for at besøge to berømte helligdomme højt oppe i bjergene, Tungnath og Kedarnath.

Den 23. oktober 2018 var vores gruppe klar til at begive sig af sted til *darshan* i det renoverede Kedarnath Tempel, et populært sted for pilgrimme. Efter at have fået morgenmad tog vi af sted kl. seks sammen med de ældre piger fra Shyamawan, som skulle følge os. Vi skulle rejse med en vogn fra Shyamawan til enden af vejen i Gaurikund. Da vi nåede ned til vejen, indtog vi vores pladser og startede den 47 km lange bjergtur til Gaurikund. Jeg følte mig virkelig glad inde i, når jeg kiggede ud af vinduet på den omgivende natur og Himalaya-tinderne. Med sne på toppen så det ud, som om tinderne var dækket med et hvidt sjal, og de så endnu mere indbydende ud, når solens stråler lyste på dem. Mange steder faldt vandfald ned højt oppefra, og det bragte også glæde.

På vej til Gaurikund standsede vi i Sonprayag, hvor vi skulle stå ud af køretøjet for at blive registreret. Dette er obligatorisk for alle pilgrimme, der skal til Kedarnath. Vi fik et kort fra butikken, hvor vi blev registreret, på hvilket vores navn var skrevet under overskriften, Char Dham Yatra (Pilgrimsrejse til fire hellige templer). Efter at have afsluttet denne formalitet fortsatte vi vores tur til det sted, hvorfra vi skulle starte vores lange opstigning til fods til Kedarnath Tempel, en distance på godt 22 kilometer. Efter katastrofen i 2013 var Gaurikund blevet fuldstændig ødelagt, og enorme jordskred havde arret bjergsiderne.

Stien var meget bred. Et stort antal pilgrimme var samlet for at starte opstigningen, og på vores tur syntes stien aldrig at være tom. Størsteparten af dem, der skulle til *darshan* i Kedarnath, var ældre mennesker, og de fleste af kom tilbage på hesteryg. Den 22 km lange klatretur var lidt vanskelig for disse ældre mennesker, og derfor foretrak de at ride. Hele turen på stien mødte vi heste.

Somme tider klatrede vi opad, og sommetider gik det nedad, og da vi havde tilbagelagt 4-5 km, var vi sultne, så vi fandt et sted at sidde og nød vores frokost, hvorefter vi langsomt fortsatte turen. Forskellige steder havde folk travlt med at feje stien fri for hestepærer. Men trods deres anstrengelser var stanken fra hestepærerne så stærk, at det somme tider var svært at trække vejret. Den hårde stejle klatretur betød, at vores vejtrækning blev besværet, og på toppen af dette fik lugten af hestemøg mig til at føle mig dårligt tilpas.

Vi havde klatret langt, da vi fandt ud af, at det var begyndt at sne højere oppe, og det gjorde mig glad. På denne afstand så det fortryllende ud. Det begyndte at føles koldere, og vinden begyndte at blæse op. Mange steder langs med stien var der små butikker, men offere-gaverne var dyre. Vi satte os et kort øjeblik i en butik, og Neha Didi og Jaya Didi (begge lærere fra Shyamawan)

købte regnfrakker til os. Vi tog dem på og fortsatte vores vandring. Mens vi klatrede videre, gav Jaya os af og til noget at spise. Jeg havde det så koldt, at jeg slet ikke havde lyst til at spise noget. Mine hænder og fødder, min næse og mund var blevet røde af kulde. Jeg kunne ikke engang bevæge mine hænder.

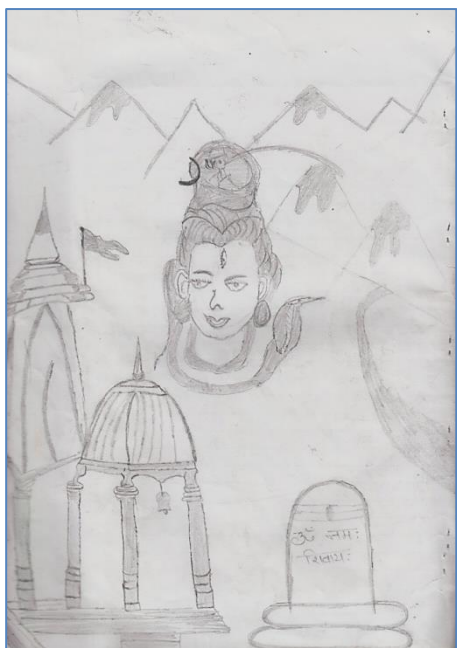

Et stort antal pilgrimme, der havde besøgt Kedarnath Templet var på vej ned. Da jeg så dem, overvejede jeg også at vende om på halvvejen og gå med ned! Fra tid til anden spurgte vi Jaya og Neha, hvor langt der endnu var. Jeg begyndte at føle, at det ville blive vanskeligt for mig at nå op til templet, for vejret var så dårligt, og det var så bitterlig koldt. Efter at have klatret og klatret kunne vi endelig se templet i det fjerne, og jeg genvandt lidt mod. Der fløj så mange helikoptere rundt over vores hoveder, så jeg tænkte, at jeg kunne praje en og flyve direkte til Kedarnath! Vi tog en hel masse billeder af os i sneen. Nu var vi kommet meget højt op, og Himalaya-tinderne begyndte at synes meget tæt på. Jeg var ved at føle mig en lille smule glad over, at vi snart måtte ankomme. Vi var der alle sammen undtagen Rashmi og Vidya, som var langt foran os. Vi gik og snakkede om, at vi nu endelig var nået til templet, og vi brugte lidt tid på at nyde omgivelserne.

Vi besluttede, at vi ville besøge templet næste morgen. For nu ville vi indkvartere os i vores værelse og nyde et godt hvil. Vi tog alle til vores hotelværelser og hvilede. Sengetøjet var koldt som is, men med ni af os under det, fik vores kropsvarme langsomt varmet det op. Hvor jeg dog mindedes ashrammen, fordi jeg rystede af kulde. Jeg var så kold, at det var vanskeligt at falde i søvn. Kort efter bragte Asha Didi os varm mad, og hotelejeren kom ind på vores værelse for at servere. Jeg

blev vækket, så jeg kunne spise, men jeg var så kold, så jeg var ikke klar til at stå op. Efter aftensmaden sov vi alle sammen, og næste morgen vågnede vi klokken syv. Efter morgenvasken gjorde alle sig hurtigt klar, for vi skulle besøge templet.

En præst kom hen til os og sagde, at vi – før vi forlod Kedarnath – skulle tage imod tilbuddet om *kheer* (risengød), som var blevet lavet af hans gruppe. Vi begav os hurtigt hen mod templet. Før vi holdt *darshan* i templet, købte Saraswati Didi and Asha Didi ting til ofring, f.eks. smør og røgelse. De købte også en lille rund potte (*lotā*), hvori vi kunne ofre vand. Vi gik alle ind i templet og sluttede os til den lange række af mennesker. Vi ventede i forventning om, hvornår vi ville nå til det sted, hvor tilbedelsen skulle ofres til Lord Shivas køretøj (*vāhan*). En hellig mand havde fortalt os (*bābā*), at alle, som kommer til Kedarnath, bukker foran *the vāhan*, tilbeder *the Lord* og anbringer smør på statuen. Inde i dette tempel var der statuer af Pandava-prinserne, hvorpå pilgrimmene også smurte smør. De hellige mænd fortalte os, at alle dem, som holdt *darshan* i dette tempel, ville få imødekommet deres ønsker og ville blive lettet for alle deres lidelser. Det er den største prøve på Gud. Hvad mere kan vi ellers gøre for Ham? Vi

rørte også ved nakken på Nandi, Shivas køretøj, bukkede foran statuen og rørte Jorden med vores hoveder og modtog så ofringen af *prasād*. Da vi kom udenfor igen, spiste vi den tilbudte *kheer*, som præsten havde talt om tidligere. Han fortalte, at denne *kheer* var blevet tilberedt i anledning af *Sharad Purnimā*, efterårsfuldmånen, og derfor tilbød han os alle denne *kheer*. Præsten var meget glad for at se os og sagde, at vi var blevet velsignet ved at have fået *darshan* i Kedarnath i så ung en alder.

Efter at have spist vores *kheer* fortalte en anden præst os om ødelæggelserne forårsaget af tragedien i juni 2013. Han sagde, at godt syv tusind mennesker, inklusive hellige mænd og pilgrimme, var blevet skyllet væk og var omkommet. Selv nu, når der af til blev gravet, fandt man skeletter. På grund af katastrofen var mange bygninger blevet skyllet væk, dog var templet fuldstændig uskadt. Det er utroligt, at der er total ødelæggelse til alle sider, og alligevel står templet urørt. Selv nu foregår der en masse genopbygning.

Jaya Didi fortalte os, at klokken nu var ti, så det var på tide at begive os af sted. Før vi gik, bukkede jeg mit hoved og ofrede min respekt til Kedarnath templet. På nedturen mødte vi også mange mennesker, der var på vej op til templet. Mens det gik nedad, foregik det ofte i løb. Vi havde hørt, at der fandtes en varm kilde, men erfarede, at det var i Gaurikund. Den var blevet genoprettet, for den originale varme kilde (*kund*) var blevet skyllet væk i katastrofen i 2013. Temmelig mange mennesker badede i det varme vand, da vi passerede. Vi nåede ned til vejen, og Jaya og Neha arrangerede så transporten, der skulle bringe os sikkert tilbage til Shyamawan.

Hvordan var Garhwal?

Jeg havde ofte hørt navnet Garhwal, men det er virkelig et sted, der er værd at besøge. Alle skikkene er anderledes end i Kumaun – deres mad, deres måde at leve på, deres huse og deres tøj, deres dialekt er også anderledes. De går stadig med deres traditionelle dragt og taler deres lokale sprog. Tinderne der er meget høje, men når naturkatastrofer indtræffer, sker der hurtigt jordskred. Garhwal er berømt for sine høje tinder. Mine øjne blev helt trætte af at kigge på dem. Menneskene her fortsætter med at følge deres traditionelle familiebeskæftigelser, hvilket er glemt af vores folk. De lægger vægt på det levebrød, der er overdraget til dem af deres forfædre. Jeg lagde mærke til,

at den yngre generation også opdrættede heste og hver dag red de 22 kilometers opstigning til Kedarnath og bragte pilgrimme op og ned. De, som ikke havde heste, bar pilgrimme op i *dokas*, lette stole lavet af bambus og transporteret på ryggen. For os var det en stor anstrengelse at foretage de 22 kilometers klatring, men for disse mennesker var det intet, for hver dag foregik det til hest. Det er deres traditionelle levevis, og dette giver dem et levebrød med en indkomst til gavn for deres familier. Jeg følte, at de ikke havde glemt deres kultur og havde heller ikke intentioner om at gøre det. De mennesker, jeg mødte, så altid meget glade ud. Meget i Garhwal var nyt for mig og en berigende oplevelse.

Swawalamban Divas – Grundlæggerens dag

Tanuja Negi – 9. klasse

Som det er en tradition hvert år, fejrede vi også i år grundlæggelsen af ashrammen. Vi fejrer denne dag som Swawalamban Divas (Selvforsyningsdagen), og som tidligere præsenterede vi også i år vores kulturelle program, som relaterede til ashrammens filosofi. I år fejrede vi det i Sarala Behn Museet. Det var første gang, at vi holdt det der. Vi præsenterede et pænt antal numre i programmet.

Tanuja Negi som soldat

Velkomstdans med elever fra 8. Kl.

Min klasse, 9. klasse, præsenterede stykket “Pahli Roti” eller “Den første Roti” (chapati = fladt rundt brød). Moder Jord spiller en vigtig rolle i vores liv. Vi må alle forstå vigtigheden af Moder Jord. Moder Jord har givet os alle næring, det er kun på grund af hende, at vi er i live. Træerne og de andre planter er holdt i live af hende, og det er dem, som forsyner os med luft, giver os mulighed for at trække vejret og således leve. Moder Jord får kornet til at gro, så vi kan spise og således leve. Den person, som dyrker kornet, som vi er afhængige af, er bonden.

“Pahli Roti” viser os, at den vigtigste person er bonden. Moder Jord opfører sig ens over for enhver; vi er alle hendes sønner og døtre. I dette stykke træder alle, den politiske leder, pengeudlåneren, lægen, soldaten og væveren, frem foran Moder Jord for at kræve den første roti for til gengæld at præsentere Moder Jord for guld og sølv. Men Moder Jord giver den første roti til bonden – han arbejder ærligt med at dyrke kornet til rotien, og derfor har han førsteret til den. Dette stykke er meget vigtigt for os alle sammen. I stykket spillede jeg soldaten og nød det rigtig meget.

Et andet stykke præsenterede temaet om ligeberettigelse for alle trosretninger. Alle de, der optrådte i dette stykke, mimede deres roller. Her dannede mennesker med forskellig tro et billede på deres særlige religion. Hinduerne viste billedet i form af Krishna, Muslimerne viste så et billede

på Mohammed, og så brød de kristne ind og dannede et billede på Kristus. Derefter startede de med at bekæmpe hinanden. Til sidst dannede en person med en sand forståelse et billede på Gandhi. Gandhi troede fuldt og fast på ligeberettigelse mellem alle trosretninger, for ham var alle religioner lige. Han fandt vigtigheden i værdierne i alle religioner – sandhed, kærlighed og medlidenhed. Han troede ikke på de ydre udfoldelser af ritualer. Således var navnet på dette stykke "Sarvadharm Sambhava" eller ligeberettigelse mellem alle trosretninger.

Et tredje stykke handlede om en episode i Sarala Behns liv. Der berettes om, hvordan Sarala Behn havde åbnet en 'Van Shala' (en skovskole). Om hvordan de britiske autoriteter misforstod det og troede, hun åbnede en 'Bomb Shala'! Derfor troppede autoriteterne op for at arrestere hende. Sarala Behn forklarede med stor venlighed, at hun ikke havde startet en 'Bomb Shala', men snarere en 'Van Shala', og bad dem høfligt om at forsvinde. De lyttede til hende og vendte om.

Ashrammen har eksisteret fra 1946 til 2018, dvs. i 72 år. Som i tidligere år nød vi virkelig at fejre grundlæggelsen af ashrammen. Alle stykkerne var meget interessante og inspirerende. Som jeg har fortalt, fandt det sted i Sarala Behn Museet, som jo har direkte forbindelse til programmet. Et stort antal lokale mennesker var også til stede og nød godt af dette oplysende program.

Hele programmet havde direkte forbindelse til folks liv, og de lokale landsbyboere fulgte det meget interesseret og blev meget inspireret.

It was the last month of 46,
A new path for Bahinji.
Starting with five girls,
Having gone from door to door making contact.

There was a special daily programme,
Nobody felt disappointed.
When she had come to India,
She had left behind her European dress.

In the deep darkness of night,
Finding refuge in the jails,
Not afraid of facing death,
Steadfast in her fearlessness.

Taking the name of Gandhi,
Immersed herself in the school.
Opened a 'forest school' in the jungle,
Gossip spread of a 'bomb school'.

Following the path of Gandhi,
Bringing the desire for self-sufficiency.
Spreading the concept of non-violence,
Giving courage to women's power.

Giving that great teaching of self-denial,
Yet dedicating herself to service and love,
How blessed and fortunate we are,
Finding love and knowledge in her support.

Digt om Sarala Behn Forfattet af Rakhi og Priyanka – 11. klasse

Rakhi og Priyanka læser deres digt op den
5. december Sarala Behn Museet.
Sarala kan ses på billedet i baggrunden.

Bringing the teachings of Basic Education,
Bringing the knowledge of simplicity.
Celebrating all religious faiths,
Extending her support to others every step of the way.

Filling ten books with knowledge,
And becoming a lover of the environment.
Spreading light on this path,
Giving attention to us children.

Spending a long time in India,
Keeping a spinning wheel and spindle with her.
For this hallowed land of Kausani,
Always having love.

In the year of 1982,
When she had fallen ill,
She had been brought to Almora.
She took her last breath in Almora,
Cradled in Radha Didi's lap.
This mother who loved Nature
Was gathered up in the lap of Nature.

On this auspicious day,
We pay our respects to her soul,
And express our homage to her.
We will endeavour to go ahead,
Along the path she has taught us,
Along the path she has taught us.

Sarala Behn

Håber, det er okay, at digtet ikke er blevet
oversat til dansk.

Fejring af jul på Lakshmi Ashram

David Hopkins

Morgen- og aftenmødet på ashrammen slutter altid med oplæsning af Mahatma Gandhis elleve løfter. Disse begynder med Ikke-vold og Sandhed og inkluderer blandt de ni resterende løfter, '*Sarvadharmā Samānata*' eller Ligeberettigelse af alle trosretninger. Dette var en uadskillelig del af Gandhis personlige livsfilosofi. Skønt han var hindu af fødsel, havde han altid gennem hele livet, fra tiden i London som ung mand, der læste jura og i den lange tid i Sydafrika som sagfører og leder af det indiske samfund, meget tæt venskab med mennesker fra andre trosretninger, og han troede fuldt og fast på den livsvigtige harmoni mellem alle trosretninger.

Således er der også i Lakshmi Ashram en åben respekt for andre religiøse traditioner. Tilbage fra Sarala Behns tid har ashramfamilien altid fejret jul.

I de senere år har ashrammen budt unge tyske praktikanter velkommen fra en lille organisation kaldet Kurve, unge kvinder, der tog et sabbatår mellem skole og universitet. De har indført en tradition med at markere Advent ved at tænde et lys hver aften ved mødet fra den 1. til d. 24. december og at fremstille kort, der åbnes hver aften. Selv om der ikke længere kommer praktikanter, har ashrameleverne adopteret denne skik, og i år var ingen undtagelse. Hver aften efter mødet åbnede to piger dagens kort.

I ugerne op til jul har børnene i fællestimen før skoletimerne om eftermiddagen fået læst historier om Jesu fødsel og barndom, så alle er bekendt med begivenhederne i hans tidlige liv.

I dagene før jul har eleverne travlt med at øve deres scener til krybbespillet, som de per tradition præsenterer om eftermiddagen på 1. juledag. Vejret er normalt strålende, og så opføres det på verandaen foran skolen, og tilskuerne sidder ude i solen på fliserne. Et stort antal af naboer, især kvinder og børn, kommer også til denne begivenhed.

Scenerne i krybbespillet ligner meget det, som børnene i Europa opfører på deres skoler, startende med englen, der viser sig for Maria og fortæller, at hun vil føde et barn, derefter Marias og Josefs rejse til Betlehem og Kristi fødsel i krybben. Så følger scenerne med hyrderne, der kommer for at se Jesus og de tre vise mænd, der følger stjernen fra øst, mødet med Kong Herodes, før turen går til Betlehem for at præsentere deres gaver og tilbagerejsen af en anden rute. Stykket slutter med et par scener, hvor Jesus er voksen, bl.a. hans helbredelse af de spedalske. På det tidspunkt, hvor stykket er

færdigt, er solen gået ned, og alle er mere end klar til at få en kop varm urtete og snacks.

Om morgenen er der blevet anbragt et juletræ i et hjørne af vores mødesal, Shanti Bhavan, og det er blevet smukt pyntet af pigerne. Dette bevirker, at atmosfæren ligner meget, hvad man vil kunne finde i et hjem i Europa. Julekort er blevet hængt op mellem bjælkerne i loftet omkring juletræet.

For børnene er det store højdepunkt i julen utvivlsomt julemandens ankomst om aftenen efter aftensmaden. Alle samles i Shanti Bhavan, juletræet er tændt i ivrig forventning om julemandens entré. Endelig kommer han, modtaget med stor spænding af pigerne, især de nye piger, som ser ham for allerførste gang, fulgt af en komisk figur, som har hjulpet ham med at bringe alle gaverne op til ashrammen. Børnene har skrevet breve til julemanden, ofte meget sjove, og disse bliver læst op. Indholdet i brevene får pigerne til at grine højlydt! Så til sidst kommer en efter en op for at modtage deres lille gave fra julemanden.

Hansi Didi læser brevene op

Det har været en lang dag, pigerne er nu meget trætte og parat til at gå i seng, velvidende at de næste dag vil rejse hjem til deres familier på den lange vinterferie. Efter alle de spændende juleaktiviteter falder der fuldstændig ro over ashrammen den næste dag, og kun pigerne i 10. og 12. klasse, som skal til eksamen om et par måneder, bliver tilbage. Således nærmer endnu et års afslutning sig.